

Foto: C.R.

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Homenatge

En la foto, l'ombra del campanar de cadireta es projecta damunt la plaça fent d'indicador del monòlit que ocupa el centre de la imatge. El monòlit exerceix una doble funció: serveix de font i de record personal. A redós d'aquest campanar hi conviu un reduït nucli de població aglutinada sota el nom de Sant Pere Desvim. Gairebé a mig camí entre Calaf i Jorba, seguint la carretera C-1412, pertany al municipi de Veciana (Alta Anoia). Tenen missa cada segon i quart diumenge de mes. En la darrera festa de Pentecosta, 27 de maig, s'inaugurà la nova plaça de l'església dedicada a Mn. Esteve Prat i Llussà (Santpedor, 1931 – els Prats de Rei, 2005), rector d'aquesta sufragània durant trenta anys. En el monòlit hi ha una placa

amb la següent inscripció: «Tenia un cor tan gran que tots hi cabíem.» L'actual rector, Mn. Carles Riera, va presidir l'eucaristia i efectuà la benedicció; hi prengué part la Coral Mare de Déu del Portal dels Prats de Rei i, entre els assistents, hi havia molts feligresos i amics de mossèn Esteve, com també l'alcalde de Veciana i els d'altres pobles veïns. L'acte prosseguí amb alternança de discursos, cants de la coral i lectura de textos del llibre *A Mn. Esteve Prat i Llussà*, editat l'any 2005. L'acte d'homenatge es convertí així en un merescut reconeixement per la fonda petjada que va deixar, tant al nucli de Sant Pere Desvim com als altres pobles on va treballar, el bondadós i abnegat rector que fou sempre Mn. Prat i Llussà.

Diumenge XVI de durant l'any | Cicle B

Lectura del llibre del profeta Jeremies (23,1-6)

Ai dels pastors que perden i dispersen les ovelles del meu ramat, diu l'oracle del Senyor. Per això el Senyor, Déu d'Israel, diu als pastors del meu poble: «Vosaltres heu dispersat les meves ovelles i les heu fetes fugir, en lloc de fer-ne el recompte. Doncs ara jo us passaré comptes amb vosaltres per reclamar tot el mal que heu fet, diu l'oracle del Senyor. I totes les ovelles que en queden, jo mateix les recolliré de tots els països on les havia fet fugir, i las faré tornar als seus prats. Allà seran fecundes i s'hi multiplicaran. Els donaré pastors que les menin, i ningú no tornarà a fer-los por, ni a esfereir-les, ni en mancarà cap, diu l'oracle del Senyor.

Vénen dies, diu l'oracle del Senyor, que faré germinar un rebrot legítim del llinatge de David, i serà un rei excel·lent, que farà regnar en el país la justícia i el bé. En els seus dies Judà no sofrirà cap mal i Israel viurà segur. El seu nom serà: El-Senyor-és-el-nostre-bé.»

Salm responsorial (Salm 22)

El Senyor és el meu pastor, no em manca res.

El Senyor és el meu pastor, no em manca res.
em fa descansar en prats deliciosos;
em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna.
Em guia pels camins segurs
per l'amor del seu nom.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (2,13-18)

Germans, vosaltres abans éreu lluny de les promeses però ara la sang de Crist us ha apropiat. Ell és la nostra pau. De dos pobles, n'ha fet un de sol, ja que ell ha destruït la barrera que els separava i els mantenia enemics, abolint en el seu propi cos la Llei i els preceptes. Així ha posat pau entre tots dos pobles i ha creat una nova humanitat centrada en ell. Per la seva mort en la creu ha fet morir l'enemistat i, units en un sol cos, els ha reconciliats tots dos amb Déu. Per això ha vingut a portar-nos la Bona nova de la pau: la pau a vosaltres, que éreu lluny, i la pau als qui eren a prop. Per ell uns i altres tenim entrada al Pare, guiats per un sol Esperit.

Lectura de l'evangeli segons sant Marc (6,30-34)

En aquell temps, els apòstols es reuniren amb Jesús i li parlaren de tot el que havien fet i ensenyat. Ell els diu: «Veniu ara tots sols en un lloc despoblat i reposeu una mica.» Perquè molta gent anava i venia i no els deixava temps ni de menjar. Se n'anaren, doncs, tots sols amb la barca cap a un lloc despoblat. Però algú els veié quan marxaven; molts ho van saber, hi van córrer a peu de tots els pobles i arribaren primer que ells. Quan Jesús desembarcà, veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor. I es posà a instruir-los llargament.

Descans i repòs | Mn. Marc Majà i Guiu

«Descansar» i «reposar» són dues paraules que, normalment, usem com a sinònimes. Tanmateix, si mirem el seu origen, cadascuna té el seu matís propi. El «descans» denota simplement treure un cansament (de fet, el prefix «des» acostuma a negar el significat de la paraula que acompanya, com ara desfer, desferenar, descobrir, desordenar, desautoritzar...). «Descansar» seria, per tant, treure's de sobre el cansament que hom porta acumulat. El «repòs», en canvi, significa tornar a posar les coses al seu lloc (re-positar). «Reposar», per tant, seria un segon moment, més profund, que ve després del descans. Dit a la inversa: fa falta «descansar» (treure el cansament) a fi de poder «reposar» (situar novament les coses). Les lectures d'avui ens parlen, entre altres coses, del descans i del repòs.

En el salm, ben conegut, hem pregat: «El Senyor és el meu pastor, no em manca res, em fa descansar en prats deliciosos; em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna.» I, en l'Evangelí, Jesús mateix ens diu: «Veniu... i reposeu...»

Què té a veure Déu amb el descans i el repòs? La Paraula de Déu ens convida a fer que el nostre *descans* no es redueixi a treure'ns la fatiga, ni el *repòs* es limiti a una simple reordenació de la vida. El descans i repòs veritables s'assoleixen quan la persona troba el seu lloc en la creació, quan la persona es descobreix com a criatura de Déu i s'hi abandona. Crist «ha creat una nova humanitat centrada en ell» i, per això, l'autèntic centre on construir una humanitat reposada, serena i valenta, és ell mateix.

La paciència, fruit de l'Esperit Sant | Romà Casanova, bisbe de Vic

Un de sol és el fruit de l'Esperit Sant, la caritat, però són dotze les perfeccions o virtuts que la Tradició de l'Església enumera (cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, 1832). Ja hem parlat de les tres primeres: la caritat, el goig, la pau. Ara, seguint l'ordre, meditem sobre la paciència.

L'apòstol sant Pau, en la primera carta als Corintis, ens ha deixat un quadre incomparable de la caritat. Després d'haver parlat de la sublimitat de l'amor, sense el qual no hi ha res que tingui valor, es posa a parlar de les característiques d'aquesta virtut (13,4-7). I ho fa parlant de coses quotidianes i concretes, de tal manera que aquestes preserven de tota il·lusió, perquè ningú no pensés que, posseint l'amor, pogués prescindir ja d'aquests elements elementals i senzills. I el primer que diu és: *L'amor és pacient*. La paciència manifesta la caritat en el cor de la persona. I és imprescindible en la relació dels uns amb els altres. *Amb tota humilitat i dolcesa, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres* (Ef 4,2). Recordem també que una de les obres de misericòrdia espirituals és: «Suportar amb paciència els defectes del proïsme.»

La paciència és una virtut cristiana, fruit de l'Esperit, per la qual suportem sense tristesa d'esperit ni abatiment de cor, per amor a Déu i en unió amb Jesucrist, els sofriments físics i morals. La paciència, com a virtut, no és portar els sofriments amb queixes i lamentacions; com tampoc no ho és sofrir

per supèrbia o avarícia. El veritable i únic motiu de la paciència, característica de l'amor, és la conformitat a la voluntat de Déu i l'esperança de la vida eterna que coronarà la paciència.

La paciència és una de les virtuts més necessàries per a la vida cristiana. Necessitem l'ajut d'aquesta virtut per a mantenir-nos fermes en el camí de la veritat i de l'amor, del bé i de la justícia, sense deixar-nos abatre pel desànim i la tristesa.

Tota l'Esriptura és manifestació de la gran veritat: *Déu és amor*. I també tota l'Esriptura manifesta, unida a l'amor, la paciència de Déu envers la humanitat. El seu designi, la seva voluntat és la salvació dels homes. *Déu vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat* (1Tim 2,4). *No és que el Senyor retardi el compliment de la promesa, com alguns suposen que fa; més aviat és pacient amb vosaltres, perquè no vol que ningú es perdi, sinó que tothom arribi a la conversió* (2Pe 3,9). Déu, perquè és amor, és pacient.

Un model de paciència és Job. Ell comprèn que el sofriment no és necessàriament el càstig del pecat, i per això en el sofriment es mostra pacient. Davant el misteri del que no comprèn se sotmet humilment, si bé encara no percep del tot el significat ni el valor de la prova. És a la llum de Crist, el qui per amor, per la nostra salvació va suportar el sofriment i la mort, que l'horitzó de l'esperança en el dolor resta obert. La paciència s'uneix a la caritat.

Agenda litúrgica de la setmana

22 ■ Diumenge XVI de durant l'any

/ **Cicle B.** Santa Maria Magdalena.

Lectures: Jeremies 23,1-6 / Salm 22 / Efesis 2,13-18 / Marc 6,30-34

Litúrgia de les hores: Setmana IV

23 ■ Dilluns. Santa Brígida, religiosa patrona d'Europa (†1373). Sant Cassià, abat (†c. 433) Sant Apol·linar, bisbe i màrtir (s. II).

Lectures: Gàlates 2,19-20 / Salm 33 / Joan 15,1-8

24 ■ Dimarts. Santa Cristina, verge i màrtir (†300). Sant Xarbel Makluf,

prevere (†1898).

Lectures: Miquees 7,14-15.18-20 / Salm 84 / Mateu 12,46-50

25 □ Dimecres. Sant Jaume, apòstol (†44).

Lectures: Fets 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 / Salm 66 / 2 Corintis 4,715 / Mateu 20,20-28

26 ■ Dijous. Sant Joaquim i santa Anna, pares de la Verge Maria.

Lectures: Jeremies 2,1-3.7-8.12-13 / Salm 35 / Mateu 13,10-17

27 ■ Divendres. Sant Cugat, màrtir (†304). Santa Natàlia, màrtir (†852).

Lectures: Jeremies 3,14-17 / Salm Jeremies 31,10.11-12ab.13 / Mateu 13,18-23

28 ■ Dissabte. Santa Caterina Tomàs, verge (†1574). Sant Víctor, papa (s. II). Sants Nazari i Cels, màrtirs.

Lectures: Jeremies 7,1-11 / Salm 83 / Mateu 13,24-30

29 ■ Diumenge XVII de durant l'any / Cicle B. Santa Marta, verge. Sant Urbà, papa (†1099). Sant Constantí, bisbe.

Lectures: 2Reis 4,42-44 / Salm 144 / Efesis 4,1-6 / Joan 6,1-15

Més llibres al nostre abast

El camí obert per Jesús: Lluc
José Antonio Pagola
Traducció catalana de David Puigdemont
Editorial Claret

Aquesta publicació –llegim a la pàgina 7– es titula *El camí obert per Jesús* i consta de quatre volums, dedicats successivament als evangelis de Mateu, de Marc, de Lluc i de Joan. S'ha elaborat amb la finalitat d'ajudar a entrar pel camí obert per Jesús, centrant la nostra fe en el seguiment de la seva persona.

Cada volum es proposa d'acostar-se al relat de Jesús tal com cada evangelista el va recollir o oferir.

En el comentari a l'evangeli seguim el recorregut dissenyat per l'evangelista, ens aturem en els passatges que l'Església proposa a les comunitats cristianes perquè siguin proclamats quan es reuneixen per celebrar l'eucaristia dominical. En cada passatge s'ofereix el text evangèlic i cinc breus comentaris amb suggeriments per a aprofundir en el relat de Jesús.

El lector podrà comprovar que els comentaris han estat redactats des d'unes claus bàsiques: destaquen la Bona Nova de Déu, anunciada per Jesús, font inesgotable de vida i de compassió envers tothom; suggereixen camins per a seguir-los, reproduint avui el seu estil de vida i les seves actituds; ofereixen suggeriments per a impulsar la renovació de les comunitats cristianes acollint el seu Esperit; recorden les seves crides a comprometre'ns en el projecte del Regne de Déu enmig de la societat actual; conviden a viure aquest temps de crisi i incerteses arrelats en la esperança en el Crist ressuscitat.

En escriure aquestes pàgines –diu l'autor– he pensat sobretot en els comunitats cristianes, tan necessitades d'encoratjament i de nou vigor espiritual; he tingut molt presents tants creients senzills en els quals Jesús pot encendre una fe nova. Però he volgut oferir també l'Evangeli de Jesús als qui viuen sense camins cap a Déu, perduts en el laberint d'una vida descentra-

da o instal·lats en un nivell d'existència en el qual és difícil d'obrir-se al misteri darrer de la vida. Sé que Jesús pot ser per a ells la millor notícia.

L'evangeli de Lluc –continuem llegint a la pàgina 9– és sens dubte el més atractiu. El primer que hem de llegir per a descobrir amb goig Jesús, el Salvador enviat per Déu per «buscar i salvar allò que s'havia perdut». Al mateix temps, el més accessible per a captar el missatge de Jesús com a Bona Nova d'un Déu compassiu, defensor dels pobres, guaridor dels malalts i amic dels pecadors.

Fer front a la pobresa
Pilar Malla
Volem veure Jesús, de la mà de Joan
Joan Febrer
Núms. 101 i 102 de la col·lecció Emaús
Centre de Pastoral Litúrgica

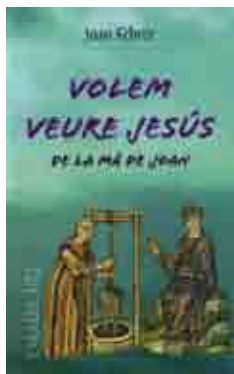

«la persona val més que tot l'or del món», resumeix així el contingut del llibre:

«Vol ser un recull de la reflexió que al llarg del temps, i guiada pel seu treball, ha anat fent i oferint la Pilar Malla. A través d'escrits, xerrades i intervencions en actes diversos, la Pilar Malla ha anat elaborant un pensament proper i profund alhora, que ens ajuda a anar més a fons en tots els temes que són bàsics en l'àmbit de la pobresa i a pensar-los des de l'experiència tant humana com cristiana.

» Aquest pensament, ordenat aquí de manera sistemàtica però sense variar gens ni el contingut ni el llenguatge, ens parla de la crida que rebem des de la fe en Jesucrist, del que significa avui ser pobre i dels perquè de la pobresa, de les actituds amb què hem

d'enfrontar-nos-hi, de com cal plantejar el treball social des de l'Evangeli i, finalment, de l'acció política necessària per a combatre la pobresa.»

En aquesta mateixa col·lecció Emaús, Joan Febrer (Ferrerries, Menorca, 1944) ha publicat tres altres llibrets que ens acosten als evangelis de Mateu, Marc i Lluc. El d'ara «va néixer i començà a prendre forma [a Bluefields, Nicaragua], el juliol del 2011. És fruit d'una recerca que vull compartir amb tots els qui cerquen Jesús.

Com aquells grecs de Jerusalem que van fer arribar a Felip el seu desig de veure Jesús, també nosaltres estem interessats per veure'l. Farem arribar la nostra demanda a qui ens en pugui facilitar la trobada. El volem veure no simplement per saber-ne mes coses, sinó per trobar-nos amb ell, entrar-hi en contacte, a veure si descobrim o redescobrim el seu secret i ell ens il·lumina amb la seva llum.

»He fet una lectura i relectura de l'evangeli de Joan des del principi fins al final maldant de veure'n la coherència interna i cercant una comprensió, més enllà de la lletra, a la llum de l'Esperit de la Veritat com a guia cap a una veritat més ampla, profunda i sencera. És des d'aquesta lectura que l'evangeli de Joan m'ha permès una nova trobada amb l'hàbitat de Jesús i amb el seu rostre.»

El llibret consta d'una introducció, un epíleg i setze capítols, cadascun d'ells acabat amb una oració.

Francesc d'Assís

Enric Benavent. Dibuixos: Sebastià Serra
Per a nens i nenes a partir de 6 anys
Una nova imatge de Déu i de l'ésser humà
Teresa Forcades i Àngela Volpini.
Conversa moderada per Laia de Ahumada.
Núm. 103 de la Col·lecció L'espiga
Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Són dos llibres de contingut i presentació ben diferents. El primer, adreçat als infants, amb poca lletra i molta imatge (foto i dibuix). Els adults també gaudim

amb la seva lectura i amb la contemplació de les il·lustracions. És un amic de Francesc d'Assís, el llop de Gúbbio (un llop que, com diu ell, «des que vaig conèixer Francesc d'Assís ja no he tornat a fer

mal ni a espantar ningú més...»), qui explica què va fer Francesc i de quina manera va viure. Aquest seu relat ajuda a comprendre per què Francesc d'Assís és tan conegut i tan estimat.

Dins aquesta mateixa col·lecció, intitulada «sabies qui?», han estat publicats tres altres volums que expliquen qui van ser Roger de Taizé, Benet de Núrsia i Teresa de Calcuta.

El segon, és un llibre de reflexió en el qual es tracten temes barrejats de quotidianitat i transcendència, com són els següents: la imatge de Déu; la creació; la infinitud; la mort; el patiment; l'amor; la plenitud; el pecat. Cal afegir-hi un prefaci i una cloenda de Laia de Ahumada (Barcelona, 1957), que fou l'en-

carregada de moderar la conversa i de fer les preguntes. Per la seva part, i de manera espontània, Teresa Forcades (Barcelona, 1966) i Àngela Volpini (Casanova Staffora, Itàlia, 1940) responien a les preguntes i dialogaven entre elles. Aquesta conversa tingué lloc en unes jornades celebrades al monestir de Sant Pere de les Puel·les (Barcelona) els dies 25 i 26 d'octubre del 2008.

Tal com es diu en cloure el prefaci, «aquest llibre pretén fer d'altaveu de tot allò que vam escoltar, d'un nou llenguatge que no emmascara el vell, sinó que facilita un pensament novell capaç de donar resposta al moment que vivim, però sobretot capaç de fer-nos avançar cap a una nova humanitat».

Es tanca «amb un poema d'Àngela Volpini, *Il pensiero* (El pensament), que és digne colofó de tot això que s'ha dit: "El pensament / com el pol·len / portat pel vent / cerca un calze / que l'aculli. / El desig d'amor / és infinit / i ningú no pot empresonar-lo. / L'amor donarà fruit / entre els lliris i les roses / i farà vibrar / tota la terra.»

Activitats d'estiu al santuari del Miracle

La Casa d'Espiritualitat del Miracle, a 14 quilòmetres de Solsona, obre a l'estiu. Des d'aquest paratge, abocat a la serralada pre-pirinenca, i des del seu inici, fa més de trenta anys, ofereix unes tandes setmanals d'exercicis espirituals que anomenen *Temps per a Déu*, a fi de distingir-los dels exercicis pròpiament ignasians. Enguany aquesta activitat s'haurà pogut seguir del 9 al 15 de juliol, amb el P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat, i del 17 al 23 de juliol, amb la Gna. M. del Mar Albajar, monja del monestir de Sant Benet de Montserrat.

El primer cap de setmana d'agost, els dies 7, 8 i 9, i el darrer d'aquest mateix mes, els dies 28, 29 i 30, es durà a terme el darrer curs del cicle *Natura i espiritualitat*, adreçat a aquelles persones que vulguin experi-

mentar el valor simbòlic de les quatre estacions amb relació al procés interior personal.

Amb un format molt més exigent, la Casa d'Espiritualitat ofereix *Desert, dejuni i vetlla*, la possibilitat de fer una experiència parcialment anacorètica, en una ermita, seguits pel G. Vicenç Santamaria, monjo de Montserrat. Tindrà lloc del 31 d'agost a l'11 de setembre.

A l'inici del nou curs escolar, el darrer cap de setmana de setembre, els dies 28, 29 i 30, tindrà lloc la trobada *Ora et labora*, adreçada a pares i fills (fins a catorze anys).

La Casa d'Espiritualitat és un edifici annex que funciona per a tota mena de grups com a hostatgeria del monestir. Per a més informació: www.santuarielmiracle.com / 973 48 00 02 / casespi@santuarielmiracle.com.

Activitats d'estiu al Museu Episcopal de Vic

Amb l'arribada de la calor, el Museu Episcopal de Vic viu un refrescant estiu amb nombroses propostes per a tots els públics.

Ofereix, entre altres: activitats familiars, recorreguts diversos, programa social, visites comentades, fulls per a infants, activitats per a tothom...

Consulteu-ho a l'agenda de la seva pàgina web: www.museuepiscopalvic.com.

Informació complementària

La parròquia de la Sagrada Família d'Igualada, organitzadora del pelegrinatge per la ruta de sant Pau i l'Església primitiva anunciat en el Full del dia 1 de juliol, p. 6, ens demana que fem constar que les dates són del 2 a l'11 de setembre del present any i demana, als qui vulguin participar-hi, d'inscriure's abans del 31 de juliol: tel. 93 803 04 27.

ISCRVIC

Batxillerat i Llicenciatura en
Ciències Religioses

Batxillerat i Llicenciatura (Màster) en Ciències Religioses

Matrícula oberta curs 2012-2013

Període de matriculació: del 16 al 31 de juliol,
i primera setmana de setembre.

www.iscrvic.org / secretaria@iscrvic.org / Tel. 902702032

La catedral de Vic | Antoni Pladevall i Font

La catedral de Vic és una caixa de sorpreses per a tots els qui la visiten per primera vegada. Sorpren, en primer lloc, el seu campanar sever i esvelt, obra del primer romànic, que féu aixecar el bisbe i abat Oliba, juntament amb la nova catedral acabada l'any 1038, bé que el campanar no s'acabà fins al 1064. Aquest es troba unit a la catedral, d'estil neoclàssic, aixecada entre 1781 i 1803.

Fotos: Fotolocal

La severa façana neoclàssica és presidida pel patró de la basílica, sant Pere, i per una gran rosassa emmarcada per motlures romàniques, procedents de la gran portada que durant el segle XII s'adossà a la catedral olibana. Ja en el seu interior, l'edifici ens sorprendrà per les grans columnes estriades i la simfonia de grisos i daurats dels seus murs, amb gran figures en moviment; també per les grans pintures sobre tela, obra de Josep Mª Sert (†1945), de la seva segona decoració, perquè la primera fou destruïda, juntament amb la catedral, en l'esclat de la guerra civil (1936).

L'edifici, espaiós i lluminós, té sota el seu presbiteri una cripta, obra també d'Oliba, que aprofita elements d'una catedral anterior, segurament la que es construí a partir del 925. Darrere el deambulatori conserva, també salvat de l'any 1936, un magnífic retaule gòtic, obra de Pere Oller (1424). A l'esquerra o part nord de la catedral, entre capelles més tardanes, hi ha la de Sant Bernat Calbó (†1243), que formà part del sector que s'amplià a partir de 1636. S'hi conserva el cos del sant dintre una gran urna de plata de l'any 1728, obra de l'orfebre Joan Matons.

Per la part de migdia s'accedeix a l'esvelt claustre gòtic, construït entre 1318 i 1400 sobre un antic claustre romànic, tot presidit per la tomba de Jaume Balmes. El claustre es canvià un xic de posició i es reféu quan es construí la catedral actual.

La diòcesi de Vic és documenta des de l'any 516 i es creu que la primitiva catedral era a la part alta de la ciutat, al costat del Temple Romà. La invasió sarraïna del 713 destruï la ciutat i rodalia, que restaurà, juntament amb el seu bisbat, el comte Guifre el Pilós entre els anys 879 i 886.

Aleshores es construïren a l'indret actual tres esglésies episcopals, dedicades a sant Pere, sant Miquel i santa Maria. Les dues primeres les unificà el bisbe Oliba en construir la nova catedral, que consagrà en el 1038. La construcció de la quarta catedral documentada, l'actual, va fer desaparèixer l'església rodona de Santa Maria, renovada en 1180, de la qual ara es veu l'àmbit o setial en el paviment de la plaça que dóna accés a la catedral.

Una creu còsmica | Josep Molist i Rifà.....

El dia 3 de juny, festa de la Santíssima Trinitat, el senyor bisbe va consagrar l'altar de l'església pre-romànica de Sant Andreu del Castell de Tona. El cel estava una mica emplomat. Plovisquejava. Fou un dia de clarobscur. Potser per això la celebració va ser molt íntima.

La creu que presideix l'absis d'aquesta església és còpia d'una creu medieval que es troba en el Museu del Monestir de Sant Joan de les Abadesses. La reproducció és obra de l'artista vigatana Anna Seguranyes. En contemplar-la, hi veig revelada tota una teologia del misteri de Crist, de matís enfàticament joànic, que es podria resumir així: En la creu, Jesucrist, el Fill del Pare, ha estat glorificat; des d'allí regna sobre el món i el jutja, atraient tothom cap a ell. En redimir la humanitat, es converteix en el centre del cosmos. La seva mort redemptora va provocar un terratrèmol que esberlà les pedres dels sepulcres. En ell s'acompleix la plenitud dels temps i la recapitulació de la història humana. Però, com que la recapitulació pressuposa el judici i la resurrecció dels morts que havien viscut abans de Crist i l'efecte de la redempció és universal, els fills de la llum surten victoriosos de les seves tombes. No és en va que, en el llibre de la Revelació, l'apòstol Joan afirmi que Jesús és l'*Apha* i l'*Omega*, el principi i la fi de totes les coses.

Els dos astres gegants, el sol i la lluna, ubicats sobre la majestat del Crist simbolitzen que *ell* és el centre

de l'univers creat i salvat. Santa Maria, la Mare de Déu, en un dels braços de la creu, i Joan, el deixeble estimat, en l'altra, evocuen les paraules dites per Jesús a Maria i a Joan en el Calvari. La tomba d'Adam, al peu de la creu, simbolitza la salvació universal, la resurrecció dels morts per l'efecte immediat del misteri redemptor de la creu de Crist. Des del punt de vista estètic, la gestualitat dels personatges i la inexpressivitat dels seus rostres denota el caràcter típicament romànic d'aquesta representació pictòrica.

A vegades sento lamentacions sobre el desconeixement de l'imaginari de l'art sacre. Crec, tanmateix, que els esperits fins del nostre segle reconeixeran el valor estètic de l'art religiós, encara que no copsin el valor simbòlic que permet de penetrar en l'òrbita del transcendent, del sagrat, del misteri de Déu. Amb paraules de Raimon Pannikar, es podria dir que «la presència del *saeculum*, entès com a temporalitat encarnada en el cor mateix del ser», s'ha convertit en el criteri de la interpretació de la realitat i, per tant, de les imatges i figures sagrades. He observat fins i tot un intent rigorós i subtil encaminat a arqueologitzar els llocs de culte cristià i els objectes litúrgics. La visió de l'art romànic palesa la manera medieval d'entendre la realitat. Per a ells, hi havia una íntima i profunda vinculació entre el Misteri de la Trinitat, la visió cosmològica de l'univers i el sentit escatològic de la vida.

Llibres | L'Esperit Sant, l'Església i la resurrecció.....

Núm. 207 de la col·lecció «Cuadernos Phase» que edita (només en castellà) el Centre de Pastoral Litúrgica. En aquest quadern, després d'un preàmbul del director de la col·lecció, Josep Urdeix, se'ns ofereix una doble reflexió: Pierre Nautin (1914-1997) parla de «Crec en l'Esperit Sant en la santa Església per a la resurrecció de la carn. Estudi sobre la història i la teologia del símbol», i Bernard Capelle (Namur, Bèlgica, 1884 – Abadia de Mont-César, 1961) descriu com era «El símbol romà en el segle segon». En un apèndix final es proporciona una antologia de textos sobre «El símbol de la fe en les seves diverses formulacions». L'Esperit Sant és, doncs, l'eix a l'entorn del qual giren les afirmacions finals del símbol de la fe: «Crec en l'Esperit Sant que està en la santa Església catòlica, comunió dels sants, per al perdó dels pecats, la resurrecció de la carn i la vida eterna.»

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60